

פרשת בהעלותך

לימוד יומי של פרשת השבוי

בכל יום תמיד - לימוד תורה יומיומי.

שבת קודש פרשת בהעלותך י"ט בסיון תשע"ה

שלהבת עולה מאליה משל ונמשל

רש"י בתחילת הפרשה: "צריך להדליק עד שתהא שלהבת עולה מאליה". מדברי רש"י נוכל ללמוד על צורת החיים הנכונה של כל יהודי: הבסיס של רצון ליראת שמיים ואמונה טהורה, בנוי הוא בנפש כל יהודי בהולדתו ובטבעו. זהו כישרון אמוני מולד. זוהי ה- "שלהבת" הבסיסית. מה נשאר? לכוף את הכישרון הזה לרצונה של תורה וע"י כך לרומם אותו, עד שמאליו ומרצונו וכוחו יהיה בבחינת "שלהבת שעולה מאליה" כי מכישרון טבעי סתמי יהפוך לכישור חיים יומיומי, שמדריך את החיים ומעניק להם צורה מיוחדת על פי דרך התורה שהיא דרך הישר. זוהי עבודת ה' מאהבה והכרה.

יום ראשון כ' בסיון תשע"ה

עוד בענין שלהבת עולה מאליה

בהמשך לדברינו הקודמים יש להדגיש, כי מה שה- "שלהבת עולה מאליה" הוא לא מחמת מעשה האדם. גם בהדלקת הנרות בביהמ"ק - המאמצים בסידור הדברים אכן נעשים ע"י המדליק, אולם השלהבת עולה מאליה מכוחה ומעצמה ובסייעתא דשמיא. כך יש לדעת כי כל מה שהאדם והאומה טורחים לקדש שם שמיים בחייהם על ידי מעשיהם, בטרחה זו עדיין לא הושגה המטרה. המטרה היא לחבר את קדושת התורה, קדושת מעשי התורה והמצוות, לכוחות הטבעיים שלנו, וזה כבר קורה בבחינת "עולה מאליה" כלומר בחסד ה' יתברך ולא מצד מעשי האדם.

יום שני כ"א בסיון תשע"ה

"מלמד שלא שינה"

"ויעש כן אהרן" מפרש רש"י: "להגיד שבחו של אהרן שלא שינה" רבים שואלים מה מיוחד בכך שאהרן לא שינה? אלא שהקב"ה ציווה למשה לומר לאהרן כך: 1. "בהעלותך את הנרות. 2. אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" - מעשה ההעלאה ומעשה "אל מול פני המנורה" הם שני עניינים נפרדים, וייתכן שאפשר להעלות את השלהבת תחילה כשהפתילות מכוונות לכיוון אחר ואח"כ לשנות את כיוון הנרות הפתילות אל מול פני המנורה, והנה על אהרן נאמר: "אל מול פני המנורה העלה נרותיה" כלומר ההעלאה בוצעה כשהנרות כבר- "אל מול פני המנורה"- זאת אומרת שבזמן שהוא מעלה את השלהבת על מנת שתעלה מאליה, עשה זאת אהרן כאשר הנרות ופתיליהם כבר מכוונים לנר האמצעי, ולא היה צריך לשנות את כיוון השלהבות לכיוון הנר האמצעי. ועל כך אומר רש"י "שלא שינה" כי כך באמת "ציווה ה' את משה" שזו היתה כוונת ה' האמיתית, כשהפתילות מכוונות זה מכבר כלפי הנר האמצעי, רק אז לטפל בפתילות שיקלטו את האש היטב ותעלה בהם השלהבת מאליה.

יום שלישי כ"ב בסיון תשע"ה

כוחם של ישראל בפיהם

בפרשיית החוצרות נאמר י' ט': "וכי תבואו מלחמה בארצכם על הצר הצורר אתכם והרעותם בחוצרות ונזכרתם לפני ה' אלוהיכם ונושעתם מאויביכם"- משמע שלא צריך כלי זיין במלחמה נגד הצר, כי כוחם של ישראל בפיהם. וכן נאמר בפרשה בהמשך י' לה: "ויהי בנסוע הארון ויאמר משה: קומה ה' ויפוצו

פרשת בהעלותך

אויביך וינסו משנאיך מפניך" גם מכאן משמע שמתפילת משה היו מנצחים את אויביהם, בלי צורך במלחמה ממש. "על פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו" וכן מצאנו בשמות כ"ג כ"ח שהצרעה תגרש את אויבינו מפנינו (ובדברים ז' כ' וביהושע כד יב חוזרים הדברים). אלא שגרם החטא ד י"א: "והאספסוף אשר בקרבו התאוות תאוה" ואח"כ חטא המרגלים וכך היו זקוקים בני"י מאז ועד ימינו אלה לזכות בארץ ישראל בייסורים של מלחמה.

יום רביעי כ"ג בסיון תשע"ה

לשון "והרעותם"

"והרעותם בחצוצרות" - מפרש הכתב והקבלה כי "והרעותם" לשון רעוע וחולשה, כלומר על ידי התקיעה בחצוצרות תכניעו את יצריכם ותערערו ותחלישו אותו ותהרהרו תשובה ועל ידי כך תינצלו מאויביכם.

יום חמישי כ"ד בסיון תשע"ה

מידה כנגד מידה

"ויען יהושע בן נון משרת משה מבחוריו ויאמר: אדוני משה כלאם! אומרת הגמרא בעירובין ס"ג ע"א כי מי שאומר מילה לפני רבו, מסתלק מהעולם בלא וולד, ויש לכך ראייה מפסוק בדברי הימים א ז' כ"ז. ומסביר המהרש"א כי הכוונה שלא יהיה לו בן זכר, וכך פירש רש"י על הגמרא שאחרי יהושע לא כתב הפסוק בן. ומפרש המהרש"א כי הפסוק מדגיש שלא יפה עשה יהושע בכך שהציע למשה מה לעשות עם דתן ואבירם

כי כתוב: "משרת מבחוריו" וכי לא ידענו שיהושע היה מבחירי משה? אלא ללמדנו שדווקא בגלל שיהושע היה כל כך מבחיריו, לא היה ראוי שיציע למשה הצעה כלשהי בדרך זו, ונחשב הוא למורה הלכה בפני רבו.

יום שישי כ"ה בסיון תשע"ה

עוד על מידה כנגד מידה

כהמשך נשאל מה יש בעונש זה מידה כנגד מידה? הרי יהושע אמר למשה שיכלא את אלדד ומידד ועל כך נענש שלא יהיו לו בנים. מה הקשר בין העוון לעונש? אלא שאם נעיין ברש"י, נמצא פירוש אחר למילה "כלאם" - "הטל עליהם צורכי ציבור והם כלים מאליהם" - וכשם שהצעת יהושע היתה לגרום לאלדד ומידד שיכלו, מידה כנגד מידה, עונשו שלא היה לו בן זכר ולא זכה לקיים מצות פרייה ורבייה בשלמות.

מקור: הרב יחיאל שחר